

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Ethica Symbolica E Fabularum Umbris In Veritatis Lucem
Varia Ervditione Noviter evoluta**

Pexenfelder, Michael

Monachii, 1675

1. Superbiæ hæret vindicta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68709](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68709)

victa magnitudine miseriarum, dolorique succumbens, in saxum est conversa, quod lugentis ac lacrimantis, speciem posteris etiam sæculis referebat. Quidam ei hoc epitaphium scripsit:

Hoc est sepulchrum intus cadaver non habens:
Hoc est cadaver sepulchrum suum non habens,
Sed cadaver idem est, & sepulchrum sibi.

Ethica.

I. (a) Imminet superbiæ à tergo vindicta, etiam in hac fabula. Intolerabilis arrogantia feminae, liberorum multitudine & præstantia inflata spectatur in Niobe, & punitur. Quid tumidius his vocibus?

Sum felix, quis enim neget hoc? felixque manebo,
Hoc quoque quis dubitet? tutam me copia fecit.
Major sum, quam cui possit Fortuna nocere;
Multaque ut eripiat, multò mihi plura relinquet.
Excessere metum mea jam bona.

Quantò rectius Solon: ante obitum, supremæque funera beatum dici ullum mortalium nec debere, nec posse. Vindicavit se Fortuna non uno modo lacessita in Cyro, Cræso, Dario, Zenobia, Cleopatra, aliisque sexcentis, quos ad summum evexit, ut altiore & graviore casu precipitaret. Benè Seneca: Felicitas, cui moderatio deest, diuturna esse non potest. Messalina Claudij Cesaris uxor non antè cogitavit se & feminam, & mortalem esse, quam percussor ad illam ingressus, è medio probrum illud sustulit; Tum primùm, inquit Tacitus, fortunam introspevit suam, sed serò. Quis nescit, superbum esse animal feminam, & si forma, opes, fœcunditas blandiuntur, nullis modestiæ finibus continendum? Minimo contemptu irritatur, & superos ipsos, sicut Niobe, in arma provocat; inferiores despicit, æquales non fert, superioribus invidet. Qualis incessus, cùm pavoni instar gemmantem caudæ rotam explicat? Quis gestus euntis, & videri cupientis? Quæ verba sese admirantis & circumspicientis? Junonem tibi obijce, de qua, I. Æneid.

Ast ego quæ Divùm incedo regina, Jovisque
Et soror & conjux.

Quid hac Deâ ventosius? quid ei, quam Niobe, similis? cui Deo, Deæve non movet litem de prerogativa honoris mulier, cui fortuna fa-

(a) Superbia hæret vindictâ.

verit

verit indulgentiâ? Fecit id suo maximo malo Niobe. Sapienter monet Poëta

----- Et felicissima matrum

Dicta foret Niobe, si non sibi visa fuisset.

Et quænam hujus, quamvis reginæ, tamen mulierculæ & superstitionibus devotæ, adversus superos insultatio?

Cladibus, exclamat, Saturnia, pascere nostris,
Pascere, & hanc pestem specta crudelis ab alto.

Ita Julianus ille, nomen infame Cæsarum, à sacris Christianis apostata, missâ cœlitus hasta faucibus, sanguine de vulnere, cava manu hausto, & in aërem sparso, blasphemus exclamavit: *Vicisti Galilæe, vicisti!* & simul impium ac impurum ad Tartara spiritum evomuit. Atque hoc est, pugnare cum Superis, quos vana quoque Gentium religio nunquam impunè contempsit; cùm natura dictante, colendus sit, qualemcunque demum Deum sive ignorantia, sive malitia sibi finxerit.

II. (b) Deinde Niobes è fabula discimus, in rebus prosperis animo nostro moderari, & cùm simus homines, supra homines non tollere cervicem. Exempla moderationis hujus insignia sunt Agathocles Siciliae rex, è filio figuli, qui canabat vasis testaceis, ut meminisset generis, unde oriundus erat. Sic Perses vex Macedoniae, cùm subito irumpentibus Romanis, jam in conspectum venisset hostis, ipse, quamquam regiae majestatis retinentissimus in templum confugit, liberòsque admonuit suos, ut Fortunam, cui tantum liceret, revererentur. Florus lib. 2. c. 12. Ante hunc Philippus Macedo, Alexandri M. parens post Athenienses & Thebanos insigni prælio victos, non tamen in convivio risit; non ludos inter epulas adhibuit; non coronas aut unguenta sumpsit; & quantum in illo fuit, ita vicit, ut victorem nemo sentiret, sed nec Regem se Græciæ, sed Ducem appellari jussit. Atque ita tacitam lætitiâ, & dolorem hostium temperavit, ut neque apud suos exultasse, neque apud victos insultasse videretur. Justinus lib. 9.

III. (c) Et hæc de modestia virorum; non item feminarum, quarum ducem & antesignanam Nioben, denique superbia sua ad ultimam calamitatem adegit, unde Poëta.

Hæc, quantum hæc Niobe, Niobe distabat ab illa,
Quæ modò Latois populum submoverat aris;
Et mediam tulerat gressus resupina per urbem,
Invidiosa suis!

Y 3

Qualis

(b) Modestia virorum in faventiore fortuna. (c) Niobe exemplum arrogantis femina.